

Derde zondag in de veertigdagentijd C. 20-03-2022

Ex 3,1-8a.13-15 ; I Kor 10,1-6.10-12 ; Lc 13,1-9; Lc 15,11-32.

En weer staat de braamstruik in lichterlaaie.

De mens is tot zoveel in staat. Tot de prachtigste dingen maar, telkens weer, tot dood en vernietiging. Nu hier dan daar. Om er maar enkele te noemen: Syrië, Jemen, Soedan, Afganistan en vandaag Oekraïne, in onze achtertuin.

Telkens weer verhalen van verwoesting en ellende, miljoenen mensen ontheemd en op de vlucht, tot aan onze achterdeur.

Het is helaas geen nieuw verschijnsel. In de eerste lezing uit het boek Exodus horen we van het Hebreeuwse volk dat wordt onderdrukt in slavernij.

'Mozes, Mozes, Ik heb de ellende van mijn volk gezien en hun jammerklachten in de verdrukking gehoord en ik ben afgedaald'. God laat zich kennen als de God van je vaders, van Abraham, Isaäk en Jakob. De God die telkens is meegegaan op de weg van mensen.

Sedert Abraham heeft hij zich met zijn volk verbonden.

De hele bijbel gaat eigenlijk hierover: over de ontdekking dat God contact zoekt met de mens, er wil zijn voor hem en mee op weg gaat. En, over het zoeken van de mens om te antwoorden, te geloven, te vertrouwen dat dit echt Zijn Naam is: 'Ik was er, Ik ben er, Ik zal er zijn'.

In die worsteling vinden we Mozes bij het brandende braambos. Hij is weggevlucht uit Egypte en is nu veilig. Maar de nood en verdrukking laten hem niet los, het knaagt zijn geweten, het brandt in zijn binnenste als een laaiend vuur dat brandt, maar hem niet verteert.

God is afgedaald voor deze ontmoeting, deze plaats is heilig. Daarom moet Mozes zijn sandalen uitdoen, om zijn vuile voeten te zien, er valt niets te verstoppen voor Gods aanschijn. Maar God rekent hem zijn vluchtverleden niet aan. Het wordt zelfs voor Mozes een leerschool om zijn zending aan te kunnen. Om deze keer met heel het volk weg te trekken op het woord van God: Ik zal er zijn, Ik ga mee.

Steeds weer daalt God af, spreekt mensen aan, zet ze in beweging en gaat mee. Tot op vandaag. Met veel geduld.

Dat lezen we vandaag in het evangelie, in het verhaal van de onvruchtbare vijgenboom. 't Is al drie jaar niets geworden. En toch pleit de tuinman om de grond om te spitten en te bemesten, nog een kans. Doet die tuinman je niet denken aan de tuinman in de Paastuin? Ongekend nabij. Maria Magdalena herkende Jezus niet, ze dacht dat het de tuinman was.

In Jezus is God nog verder afgedaald in ons menszijn door zelf mens te worden. En Jezus geeft God een nieuwe naam, met een grote intimiteit: Abba, Vader. Die intimiteit geeft Jezus aan ons door als Hij zegt: 'Wie Mij ziet, ziet de Vader'.

Volgende week lezen we het verhaal van de verloren zoon. Verloren en aan de grond keert hij met een klein hartje terug naar huis. Maar zijn vader staat hem reeds op te wachten, loopt naar hem toe en omhelst hem. Ook dit is heilige grond. Deze keer komt de zoon blootsvoets aan, als een slaaf, op deze heilige plek. Met zijn vuile voeten, berooid, niets meer te verliezen. Niets meer te verbergen.

Dan spreekt de vader: 'trek hem sandalen aan zijn voeten, want mijn zoon die verloren was, is teruggevonden'.

Zo wacht God ons op met Goddelijk geduld, Hij ziet naar ons uit met een liefdevolle, genezende, heel makende blik. De vader laat zijn zoon niet eens zijn biecht spreken. Gods oordeel is van een heel andere orde. In zijn liefde voor ons sluit Hij ons aan zijn hart. Ik kan beter zeggen 'sluit Hij ons in zijn hart'.

In deze veertig dagen zijn we op weg naar Pasen. We gaan weer mee in het grootste geheim van Gods liefde. Waar verraad, geweld, lijden en dood niet worden uit de weg gegaan. De mensenzoon zal er zelfs aan sterven. Maar sterk als de dood is de liefde, de Vader staat al klaar, op heilige grond, en tilt Jezus, wat betekent 'God Redt', op uit de dood, terug in zijn Goddelijk leven. En dat geldt voor ieder van ons mensen, gisteren, vandaag en morgen. Omdat Hij ons liefheeft. Zo Ben Ik er en zal Ik er Zijn, dat is immers Mijn Naam.

Arnold Traen